

**Poeziyasından
örnəklər****Böyük eşq**

Eşqlər var,
İnsanı dənizə bağlar.
İnsanı
dağlar.
Eşqlər var,
Yana-yana
İnsanı
İnsana bağlar.
Eşqlər var,
Zohərdən acı,
Ama baş tacı.
Eşqlər var,
çəşid-çəşid.
Eşqlərin
kimisi böyük,
kimisi kiçik.
Ama Kərkükün eşqi
Həpsindən böyük.

Ay havar

Mövsümlər dəyişikdir,
Kimi qış, kimi bahar.
İnsanlar başqa-başqa,
Kimi düşman, kimi yar.
Niyyətlər ayrı-ayrı.
Kimi şərəf, kimi ar.
Üroklər çəşid-çəşid,
Kimi geniş, kimi dar.
Qadınlar şökil-şökil,
Kimi atəş, kimi qar.
Meyvələr rəngli-rəngli,
Kimi armud, kimi nar.
Ömürlər türlü-türlü,
Kimi ziyan, kimi kar.
Heyvanlar biçim-biçim,
Kimi quzu, kimi mar.
Bitkilər də rəngarəng,
Kimi çiçək, kimi xar.
Və dərdlər əskik olmaz,
Biri yoxsa, biri var.
Bu dünya çox əcaib,
Mən ças qaldım, ay havar!

Bizim köy

İllər... illər öncə!
Şimşəkli bir gecə
Toprağı kiraç,
İnsanları fəqara,
Heyvanı ac
Bir köydə doğuldum.
Adı Yengicə...
Yengicədə anam
Allahın hər axşamı
Ya... Yavan ökmək,
Ya... Soğan ökmək,
Ya... Ayrar ökmək
İlə qarşıları şamı.
Bu zalim... Bu zalim fələk
Kaç dəfə ağlattı anamı!
Ama hər şeyə rəğmən,
Bugün də... Bugün də...
Yengicədə körpə bəbəkler
Dil açarlar;
incədən... İncə
Qonuşmaya başlarlar
Öztürkçə.

Kərkükü dinləyirəm

Aylardan nisan,
Mən qürbətə bir insan,
Ta uzaqlardan
"Al ipək, yeşil ipək..."
Deyə, bir türkü duyuram.
Coşur damarlarımdakı qan,
"Qalanın dibində" imişəm kimi,
Kərkükü dinləyirəm.
Aylardan nisan,
Mövsüm bahar.
Yaylamızda Çərşəmbəsurdan iz var;
qarabuğdayı erkəklər,
Çiçək gözəli qızlar,
Yedi oğlan anası qadınlar görürəm.
Qafam darmadağın, halım yaman.
Mən qürbətə bir insan,
Baxtım ağlayıram.
Elimdən uzaq bir yerdə
Tutuldu tutulalı bu dərdə.
Dört mövsüm hər an
Babamın ocağını,
Anamın qeçağını,
Şəhrimin bayrağını xatırlayıram...

Gözümde tüstülənir oba həsrəti,
Söz bulanık, duman duman.
Mən uzaqta bir insan,
Durmadan yanırım.
Hənzür gün işığı üfklərə vurmadan
Bənnaları seyr edirəmş
Doyasıya iş başında
Kimisi yaşlı, kimisi on beş yaşında,
"Daş ver... Kırəç ver" səsləri arasında
"Kərküküm fənor Kərkük" adlı
İçli bir xoyrat tuturulur.
Və arxasından yanık bir "Aman aman..."
Gözlərimi yumuram,
Mən zavallı bir insan,
Get-gədə soluram.
Daşkörpüyü kəmə-r-kəmə-r,
Quruçayı köpük-köpük,
Qapalı bazarı rəngarəng
Görəsim gəlir... Əbəz yərə!
Hani, bunlardan əsər yox belə!
Əkinlər susamış;
İstədiklərini alamlırlar topraktan!
Çiçəklər qurumuş;
Kök sürəmir, su alamlır çaydan
Susadım... Boğuluram...
Kimsənin xəbəri yox məhzunluğumdən,
Mən talesiz bir insan,
Durmadan ağlayıram.
Yan Bayatlı! Yana bilirsən,
Tükəncəyədək yaşları gözünün
Əsirlik, dimdik heykəli köprünün
Ağlıma gəlir zaman-zaman;
İnim-inim inləyirəm.
Mən qürbətə bir insan,
Kərkükü dinləyirəm.

Anam Kərkük

Sürekli məhzun bir şərqçi tutturam,
İnsanda ön acı dərclərini unutturam
Şəhrimin havasını sən bilməzsən.
Gün batımı bir başqadır orada,
Bir başqadır ağrı, sızlayan yarada
Qürbətə xətişəsi gəldimi yada?
İnsanı yaxar, qavurar
Küllənməmiş bir qor misali.
Gecələri bir yanardağı andıran
Həsret durmadan bağrımı yandıran
Anam Kərkükü,
canım Kərkükü sən bilməzsən!
Bilməzsən, dostum!
Yağmurun toprağa ilk düşüşünü
Onda seyr etməlişən;
Toprak nəsil, vətən nəsil qoxarmış,
Görməlişən... Görməlişən!
Duyulan hekayənin ön içlisidir
Gözəl şəhrimin hekayəsi.
Bu hekayəni qiymətə dək insan oğlu duymalı,
İçimi yiyirəm və deyirəm:
Bir cüt qanadım olmalı.
Oraya uçmalıyam, uçmalı.
Və mən, gözəl bir hekayəni
Yaxalayıp bir qəfəsə qoymalı!

Gecmiş gün

Daha dün
Şəkər sözlü,
Siyah gözlü,
Bir çocukdun sən, Fatma!
Daha dün şoffaflım bir tül qədr,
Tazoydın bir gül qədr.
Otlar gibi böyüdün,
Bir afət oldun, Fatma!
Daha dün məhəllədə bərabər
Hamam kulo yapardıq,
Gizlənqac oynardıq.
Dönər mənə söylərdin:
"El-ələm söz atma,
Get işivə, şər satma"
Nə kübardın sən, Fatma!

